

Arrest

nr. 189 547 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 22 april 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 9 mei 2011 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 67 795 van 3 oktober 2011 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissingen van respectievelijk 22 april 2011 en 9 mei 2011. Tegen dit arrest diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 7 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van zijn Belgische vader.

Op 14 december 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 220.335 van 19 juli 2012 vernietigde de Raad van State het arrest van de Raad met nr. 67 795 van 3 oktober 2011.

Op 1 augustus 2012 trok de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 22 april 2011 in.

Bij arrest nr. 90 036 van 19 oktober 2012 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 22 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, daar de beslissing was ingetrokken.

Bij arrest nr. 142 211 van 30 maart 2015 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de bijlage 20 van 14 december 2011.

Op 14 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als feitelijke partner van Mw. M.G.A.M. Hij werd verzocht om ten laatste op 14 oktober 2015 de mogelijke bewijzen die de duurzame relatie bevestigen voor te leggen.

Op 13 januari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2015 werd ingediend door:

Naam: S. Voornaam: R. Nationaliteit: India Geboortedatum: [...]1985 Geboorteplaats: G. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: ‘de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ...’

Artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zijn willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners’.

Betrokkene diende op 14.07.2015 een aanvraag gezinshereniging in op basis van zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde mevr. M. G. A. M., geboren op (...)1987 te Lissabon, van Portugese nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkenen lieten na enig document met betrekking tot het duurzame karakter van hun aangehaalde feitelijke relatie voor te leggen.

Tevens dient vermeld te worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in het rijksregister vermeld worden met een voorstel amtelijke schrapping sedert 23.12.2015.

Gezien bovenstaande vaststellingen en het feit dat betrokkene niet aantoont dat hij effectief een (duurzame) relatie heeft met de referentiepersoon, blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Op 4 juli 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 11 december 2009, opnieuw ongegrond. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 4 juli 2016 nam de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel diende verzoeker beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 182 949 van 27 februari 2017 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 4 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 182 950 van 27 februari 2017 verwierp de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2016 (bijlage 13).

2. Over de ontvankelijkheid

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De beide middelen zijn enkel gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien heeft de eventuele vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet zou genomen zijn geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. De eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in hetzelfde *instrumentum* (bijlage 20) wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van de beslissing tot weigering van verblijf.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk voor zover gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° en van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75, § 2 en artikel 81 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Wat betreft het bevel wordt enkel het wetsartikel van artikel 7, §1, 2° vreemdelingenwet op de beslissing vermeld. Vermeld artikel bestaat niet. Er bestaat wel een artikel 7, eerste alinea, 2°. Er is geen geldige rechtsbasis voor het artikel.

Tweede onderdeel,

Het geciteerde artikel is, voor zover het zou moeten gaan om artikel 7, eerste alinea, 2° ook onvolledig opgenomen in de beslissing.

Een onderdeel van dit artikel is: "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of...".

Dit aspect van artikel 6 is niet opgenomen en is ook niet onderzocht. Het artikel 7, eerste alinéa, 2° is geschonden.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoeker vormt met zijn vader een gezin sedert 2006, met een korte onderbreking in 2013-2014. De vader is Belg. Verwerende partij is perfect op de hoogte van deze gezinssituatie, minstens via de regularisatie aanvraag maar ook via het administratief dossier.

De beslissing negeert ook het privé-leven van verzoeker en het gegeven dat hij sedert 2006 ononderbroken in België woont. Verwerende partij had op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet met deze elementen rekening moeten houden. De beslissing doet dit niet; artikel 74/13 is niet vermeld; er is geen enkele overweging in de beslissing met betrekking tot het gezinsleven.

Alleszins is er geen enkel motief dat aantoonde dat het bevel in overeenstemming zou zijn met artikel 8 EVRM."

Voor eerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn eerste middel geenszins toelicht waarom artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 3 van het EVRM zouden geschonden zijn. Deze onderdelen van het eerste middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

In het eerste onderdeel meent verzoeker dat het bestreden bevel geen geldige rechtsbasis heeft nu er wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, terwijl men had moeten verwijzen naar artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad neemt aan dat het hier om een materiële misslag gaat, het is immers -zoals blijkt uit het betoog van verzoeker zelf- heel duidelijk wat de rechtsbasis is, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dat de gemachtigde per materiële misslag verkeerdelijk het paragraafteken gebruikt in plaats van het woord "alinea" of "lid", kon geen enkele aanleiding geven tot onduidelijkheid over de rechtsbasis van het bevel.

Een schending van artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins.

Een schending van dezelfde wetsbepaling op grond van het tweede onderdeel kan evenmin aangenomen worden. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk: "legaal verblijf in België is verstreken". Dit komt inhoudelijk overeen met "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd". Hoe dan ook zoekt verzoeker spijkers op laag water en heeft hij geen belang bij dit argument nu hij geenszins betwist dat de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn verstreken is of dat hij er niet in slaagt het tegenbewijs hiervan te leveren.

In het derde onderdeel is verzoeker van oordeel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden, artikel 8 van het EVRM en de motiveringsplicht.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het voormelde artikel blijkt niet dat deze bepaling een formele motiveringsplicht bevat, bijgevolg moet de gemachtigde ook niet noodzakelijk in het bestreden bevel letterlijk verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wel vereist deze bepaling dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met de drie genoemde elementen in de wetsbepaling. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat er *“op geen enkele wijze”* zou rekening gehouden zijn met dit artikel. In tegendeel, uit een eenvoudige lezing van de bijlage 20, het *instrumentum* waarin zowel de weigering van verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten zijn vervat, blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd aangaande het gezinsleven met Mw. M.G.A.A. waarmee verzoeker gezinshereniging heeft aangevraagd op 14 juli 2015. De gemachtigde motiveert dat het duurzaam karakter van de feitelijke relatie geenszins is aangetoond. Verzoeker betwist dit ook geenszins en zwijgt in het gehele verzoekschrift in alle talen over de voorgehouden relatie met Mw. M.G.A.A. van Portugese nationaliteit. Verzoeker voert ook niet aan kind te zijn of kinderen te hebben, noch gezondheidsproblemen te hebben, bijgevolg diende de gemachtigde dienaangaande geenszins te motiveren.

Verzoeker meent wel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn voorgehouden gezinsleven met zijn vader. Hij zou met zijn Belgische vader een gezin vormen sedert 2006 met een korte onderbreking in 2013-2014. Dit zou blijken uit de gegevens van het administratief dossier. De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde op de hoogte had moeten zijn van een gezinsleven van verzoeker - die op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds 30 jaar was - met de Belgische vader en dit sedert 2006, met *“korte onderbreking in 2013 – 2014”*. Ook al blijkt dat verzoeker met zijn Belgische vader gezinshereniging heeft aangevraagd in september 2011, die overigens door de gemachtigde werd geweigerd op 14 december 2011 en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad, dan nog is het uitermate vreemd dat verzoeker het heeft over *“een korte onderbreking in 2013-2014”* van zijn gezinsleven met zijn vader als verzoeker klaarblijkelijk nadien ook nog op 14 juli 2015 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als feitelijke partner van Mw. M.G.A.A. van Portugese nationaliteit heeft ingediend. De gemachtigde kon er dus redelijkerwijs van uitgaan dat zijn gezinsleven te beoordelen was in het licht van deze vrouw. Uit het administratief dossier of uit de regularisatieaanvraag waarnaar verzoeker verwijst, blijkt niet dat verzoeker, mocht de feitelijke relatie met Mw. M.G.A.A. zijn spaak gelopen, gegeven dat verzoeker thans ook geenszins aanvoert, terug uit noodzaak zou ingetrokken zijn bij zijn vader en hij de gemachtigde hiervan op de hoogte zou gebracht hebben. Er blijkt ook niet op grond van een ander afhankelijkheidsgegeven dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen de meerderjarige verzoeker en diens Belgische vader moet worden aangenomen, dat bekend was gemaakt aan de gemachtigde. *In casu* moest de gemachtigde dan ook niet, naast de motieven aangaande het voorgehouden gezinsleven met de Portugese M.G.A.A., bijkomend motiveren aangaande een gezinsleven met zijn vader. Waar verzoeker het nog heeft over zijn privéleven, is dit geen element dat vervat is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarmee de gemachtigde moet rekening houden voor afgifte van een bevel.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt dit *infra* toegelicht bij de bespreking van het tweede middel gezien de verknochtheid van beide toelichtingen. Nu *infra* geen schending wordt aangenomen van artikel 8 van het EVRM, is het eerste middel ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EUHandvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of

mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van dit verzoekschrift.

Verzoeker wijst ook op volgende elementen.

De bestreden beslissing negeert volledig het belang van het gezinsleven en privéleven.

Er is in het bevel op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven.

De bestreden beslissing is dan uiteraard niet proportioneel waar ze het familieleven en het lange verblijf van verzoeker in België (ruim 11 jaar) niet (evenredig) betreft bij de beoordeling van het gezinsleven.

Verzoeker verwijst naar onderstaand arrest waarin met uitgebreide verwijzing naar de rechtspraak van onder meer het EHRM in verband met het belang van de kinderen een schending van artikel 8 EVRM aanvaard wordt.

In casu heeft de beslissing geen enkel gewicht toegekend aan het belang van het gezinsleven of op afdoende wijze de vraag gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit om het land te verlaten.

De rechtspraak van het EHRM (zie onderstaand arrest RvV) stelt dat het hoger belang van het kind vereist dat bij het nemen van bestuurlijke beslissingen (dus ook over de ontvankelijkheid) de fundamentele vraag wat de kinderen betreft is of zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Verzoeker verwijst in dit kader onder meer naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijzen naar en sluiten zich aan bij de volgende motiveringen waar zij zich bij aansluiten en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen):

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden

ge vrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatie, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang. nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstatinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Décisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gui v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Décisions 1996-1; EHRM 21 februari 1990, Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Sériés A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all décisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best

interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, dairen Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. »

(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t.

Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.). Uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad hebben gewezen op hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met een verblijf van zeven jaar, waarvan eveneens een geruime periode in legaal verblijf nu zij benadrukten dat de procédure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog lopende was. Verzoeker en de echtgenote hebben gewezen op het belang van de kinderen, dat de eerste overweging moet vormen bij het nemen van beslissingen door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de drie oudste kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 13, 15 en 17 jaar oud zijn en reeds zeven jaar onafgebroken op het grondgebied verblijven zodat deze kinderen de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande dat de duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken nu verzoeker meerdere malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, waarbij de gemachtigde specifiek verwijst naar de bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007, 3 maart 2008, 6 april 2012 en 27 september 2012. Met betrekking tot de kinderen stelt de gemachtigde dat het schoolgaan werd toegestaan voor de duur van de procédures die de ouders opstartten om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen maar dat het niet in het belang is van de kinderen dat hun verblijf op illegale wijze wordt verdergezet. Verder herhaalt de gemachtigde opnieuw dat wat de belangen van de kinderen betreft en het feit dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten indien ze dienen terug te keren naar de Russische federatie, de kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf in België illegaal verder te zetten en dat zij de situatie van de ouders dienen te volgen. In de verweernota benadrukt verweerder dat de afgifte van een attest van immatriculatie geenszins inhoudt dat er een verblijfsrecht werd toegekend maar enkel betekent dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Volgens verweerder betekent het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie geenszins dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnen en moest verzoeker na het ongegrond verklaren van die aanvraag gevolg geven aan de eerdere bevelen. Verweerder acht het dan ook wel degelijk relevant dat op alle bevelen werd gewezen in de eerste bestreden beslissing. Aangaande het feit dat verzoeker zijn kinderen de taal van het herkomstland niet heeft geleerd, stelt verweerder dat dit geenszins te wijten is aan de gemachtigde. De Raad is van oordeel dat verzoeker in zijn eerste onderdeel van het tweede middel met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 112 609 in algemene vergadering gewezen, terecht aangestipt dat gezien het attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2009, dit als gevolg heeft dat verzoeker niet kan worden verweten het land niet te hebben verlaten gedurende de periode dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. Als gevolg van de afgifte van dit attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, had verzoeker het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van deze aanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen van 20 april 2007, 28

december 2007 en 3 maart 2008 waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Uit deze recentere rechtspraak van de Raad van State, dan diegene waarnaar verweerder in de nota verwijst, blijkt dat de Raad van State deze zienswijze reeds heeft onderschreven. Dit neemt niet weg dat ook na het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nog bevelen werden uitgereikt en dat verzoeker en diens gezin zich dus inderdaad op het ogenblik van de aanvraag op illegale wijze op het grondgebied bevonden. De Raad kan verzoeker echter eveneens volgen dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat men zich legaal op het grondgebied bevindt dit zou immers in vele gevallen aanleiding geven tot een gebrek aan belang bij de aanvraag, en dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging juist een poging is om aan het illegaal verblijf een einde te stellen. Dienaangaande is de motivering in de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende en ernstig aangaande het belang van de kinderen en de moeilijkheden die zij aanvoeren in geval van terugkeer om hun aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij enkel wordt gesteld dat deze kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf op illegale wijze verder te zetten en zij hun ouders dienen te volgen. nu verzoeker met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad terecht onderstreept dat de aanvraag juist tot doel heeft om het verblijf te legaliseren. Waar verweerder in de nota nog stelt dat het feit dat de kinderen de taal van het herkomstland niet kennen, niet te wijten is aan de gemachtigde, betreft dit een a posteriori motief. Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht aangestipt dat onder meer bestuurlijke autoriteiten bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind als eerste overweging moeten voorop stellen. Verzoeker gaat hierop in het verzoekschrift eveneens terecht op in met uitgebreide verwijzingen naar rechtspraak van het Hof in het licht van artikel 8 van het EVRM en de bescherming van het privéleven. Door de cirkelredenering in de bestreden beslissing dat het belang van de kinderen niet gebaat is bij het bestendigen van het illegaal verblijf en de vaststelling dat de kinderen hun ouders dienen te volgen, blijkt geenszins dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van de kinderen en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof. Evenmin blijkt hieruit dat op afdoende wijze is gemotiveerd door de gemachtigde waarom de voorliggende situatie van een vader van zeven kinderen waarvan de drie oudste reeds de gehele langere school en/of het middelbaar in België hebben doorlopen en de jongere kinderen de taal van het herkomstland niet zouden machtig zijn, geen element is dat het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verweerder gaat in de nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt terecht op dat elementen van langdurig verblijf en integratie in principe elementen zijn die het onderzoek aangaande de gegrondheid van de aanvraag betreffen, doch gaat niet in op het uitvoerig betoog van verzoeker, dat wordt gedragen door de rechtspraak van het Hof, aangaande het hoger belang van het kind waaraan afdoende gewicht moet worden toegekend bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de fundamentele vraag of de kinderen gezien hun leeftijd en langdurig deels legaal verblijf in België zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen en of dit het niet bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in Rusland in te dienen. De Raad volgt in casu dan ook de conclusie van verzoeker dat uit de samenlezing van de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Hof aangaande het belang van het kind, niet blijkt dat de bestreden beslissing op een afdoende wijze is gemotiveerd. De motivering is in casu niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg wordt een schending vastgesteld van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimere privé-leven met in begrip het lange verblijf en het feit dat hij inwoont bij zijn Belgische vader wordt op geen enkele wijze in de beslissing betrokken.

Verzoeker had verder kunnen wijzen op de noodzaak om in hun zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoeker en zijn gezinsleven is het niet redelijk een bevel uit te vaardigen.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing, heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest. Hij verwijst hierbij uitvoerig naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie waarin wordt aangenomen dat de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht vormt waarvan het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt. De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting en de citaten uit de arresten van de Raad, die verzoeker in diens verzoekschrift heeft aangehaald. Echter, waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en dit gegeven op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen, kan de Raad niet volgen. Vooreerst volgt de thans bestreden beslissing op een aanvraag en heeft verzoeker dus in het kader van die aanvraag wel degelijk de mogelijkheid gehad om alle elementen die hij nuttig acht op een dienstige wijze voor te leggen. Het recht om gehoord te worden impliceert niet dat dit enkel een mondelinge gelegenheid kan zijn om voor zijn rechten dienstig op te komen en om alle nuttige elementen aan te brengen. Verzoeker heeft diens aanvraag ingediend op grond van zijn voorgehouden gezinsleven of feitelijke relatie met Mw. M. G. A. A. van Portugese nationaliteit en met dit gezinsleven heeft de gemachtigde dan ook rekening gehouden.

Bovendien haalt verzoeker zelf aan dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000. Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad, C141/06p, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 p, punt 80). Verzoeker haalt aan dat hij, in geval hij zou gehoord geweest zijn, had kunnen wijzen op zijn gezinsleven met zijn vader en zijn privéleven met inbegrip van zijn lang verblijf en het feit dat hij zou inwonen bij zijn vader. Hij zou bovendien op het redelijkheidsbeginsel en op zijn prangende humanitaire situatie gewezen hebben.

De Raad is niet overtuigd dat deze elementen redelijkerwijs hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing. Wat betreft het gezinsleven met zijn vader werd *supra* reeds gesteld dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing een volwassen man van 30 jaar was en hij zelf stelde dat zijn gezinsleven met zijn vader is onderbroken geweest in 2013 – 2014. Bovendien diende verzoeker ook nog in juli 2015 een aanvraag tot gezinshereniging als feitelijke partner van een Portugese vrouw op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in. Nu maakt verzoeker van deze relatie geheel abstractie en heeft hij het over zijn gezinsleven met zijn vader, maar die bewering op zich volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker thans zou inwonen bij zijn vader en zelfs indien dit zo zou zijn, dat dit steunt op een afhankelijkheid die de gemachtigde had kunnen bewegen tot het afzien van afgeven van een bevel. De lange duur van het verblijf van verzoeker en de inhoud van het redelijkheidsbeginsel zijn geen nieuwe gegevens die de gemachtigde op het ogenblik van de afgifte van het bevel niet bekend waren, dus deze konden geen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing. Een vage verwijzing naar "een prangende humanitaire situatie" zonder enige toelichting of begin van bewijs kan ook geenszins overtuigen van het feit dat een bijkomend horen in het licht van het bevel tot een andersluidend besluit aanleiding had kunnen geven.

Een schending van het hoorrecht als beginsel van unierecht kan niet aangenomen worden.

Verzoeker is vervolgens van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt nu deze het gezinsleven en privéleven zou negeren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven en familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Hof, waar verzoeker overigens naar verwijst, blijkt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven. Verzoeker, die overigens niet als een gevestigde immigrant kan worden beschouwd, voert echter enkel zijn lang verblijf aan op het grondgebied maar sociale banden die het voor verzoeker praktisch onhaalbaar of buitengewoon moeilijk zouden maken om zijn privéleven in het herkomstland verder te zetten, voert verzoeker niet aan. Ook in de context van het privéleven verwijst verzoeker naar diens inwonen bij zijn Belgische vader, doch dit is niet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt, noch bekend gemaakt aan de gemachtigde zodat hij met dit eventuele gegeven geen rekening kon houden.

Wat betreft het gezinsleven verwijst verzoeker wederom naar zijn Belgische vader. Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* werd *supra* reeds gesteld dat bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden niet zijn aangetoond. Een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn vader kan niet worden aangenomen.

Tot slot begrijpt de Raad geenszins waarom verzoeker op een dergelijk uitgebreide wijze naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 verwijst en bijkomend de passages aangaande het hoger belang van het kind sterk benadrukt door onderstreping, nu thans geenszins blijkt dat verzoeker een kind heeft. Verzoeker kon dan ook geenszins op dienstige wijze naar voormeld arrest van de Raad verwijzen teneinde een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het tweede middel licht verzoeker niet toe op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt, dermate dat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES